

Raport diagnostic sectorial:

Muzică contemporană

Diagnostic, poziționare și recomandări strategice pe baza consultării de specialist.

Notă metodologică

Prezentul raport sintetizează consultarea de specialist realizată pentru fundamentarea **Strategiei Culturale a Municipiului București 2027–2036**, domeniul *muzică contemporană*. Sursele sunt: (1) interviul semi-structurat realizat online pe 28 iulie 2026 (durată: 01h07) cu **Codin Orășeanu**, specialist cu douăzeci de ani de activitate în industria muzicală bucureșteană, fondator Black Rhino Radio, (2) chestionarul preliminar completat de specialist la 27 iulie 2026, care include evaluarea evoluției și a relevanței celor 23 de capitole ale Strategiei Culturale 2016–2026, precum și (3) o inventariere a evenimentelor majore, a surselor documentare cunoscute și a canalelor de comunicare ale sectorului.

Interviul a urmat ghidul în cinci blocuri tematice utilizat pentru toate cele 12 domenii consultate, asigurând comparabilitatea. Afirmările din raport reflectă perspectiva specialistei consultate; acolo unde există surse documentare, acestea sunt indicate.

Raportul a fost transmis către specialist pentru completare și validare.

1. Diagnoza sectorului

1.1. Stare generală și tendințe

Domeniul este evaluat de specialist ca fiind **în scădere**, cu trei cauze distincte identificate explicit: perioada post-**Colectiv**, în care legislația nu s-a adaptat la realitățile orașului; perioada **Covid**, lipsită de măsuri dedicate de sprijinire a sectorului de muzică; și **criza economică actuală**, concretizată în măsuri fiscale — de la creșterea taxării biletelor până la absența unui cadru legislativ coerent de sprijin pentru promotori, mici afaceri și artiști.

1.2. Puncte forte și vulnerabilități specifice Bucureștiului

Punctul forte principal este **dimensiunea orașului** — o capitală europeană de talie mare — dublat de **efervescența unui public aflat în căutare de ofertă alternativă**. Vulnerabilitățile sunt structurale: lipsa unui cadru legislativ și a unei politici urbane care să permită reconversia spațiilor industriale abandonate în centre culturale — pe modelul francez *Maison Folie* — și absența coeziunii între actorii culturali din muzică, care nu au reușit până acum să formeze un front comun capabil să propună măsuri legislative pentru domeniu.

1.3. Publicul domeniului

Nu există niciun sondaj sau set de date oficiale privind publicul domeniului. Din perspectiva celor douăzeci de ani de activitate ai specialistului, scena muzicală bucureșteană acoperă un spectru care merge de la muzică clasică la muzică electronică, cu nișe distincte pe fiecare segment. Măsurarea rămâne însă imposibilă în practică, pentru că **spațiile capabile să găzduiască aceste evenimente au scăzut radical după perioada Colectiv**, indiferent de genul muzical discutat. Consumul de fundal sonor din baruri este exclus explicit din această discuție, ca neechivalent cu un consum cultural activ.

1.4. Segmente de public subdeservite și bariere de acces

Există în mod cert segmente de public neatinse de ofertă. Bariera geografică centru–periferie este reformulată de specialist ca o **problemă de percepție și infrastructură, nu de teritoriu**: orașul are astăzi o rețea de transport dezvoltată, dar cartierele-dormitor (e.g. Pantelimon, Drumul Taberei, Militari) nu pot găzdui spații de muzică prin lipsa unei politici de reconversie a fostelor spații industriale. Concentrarea ofertei în centrul extins are un efect economic direct — chirii mai mari pentru operatori, deci prețuri mai mari la bilet și la bar — care exclude tinerii cu venituri reduse, inclusiv studenții veniți din alte orașe.

1.5. Surse de finanțare

Predictibilitatea finanțării publice este evaluată ca fiind foarte scăzută. ARCUB - Arte și Evenimente Urbane nu are un calendar clar pentru finanțările de proiecte, AFCN - Administrația Fondului Cultural Național a crescut bugetul alocat, dar este extrem de competitiv, ceea ce afectează predictibilitatea unei susțineri financiare constante. Ministerul Culturii este văzut ca un finanțator imprevizibil: [un apel recent](#) al Ministerului Culturii a acordat solicitanților doar două-trei zile pentru pregătirea

documentației, epuizându-se rapid și favorizând implicit actorii cu acces la informație anticipată. Fondurile europene rămân aproape inexistente — piața muzicală bucureșteană este descrisă drept „încă incipientă” la nivel european, fără relații suficient de dezvoltate cu organizații partenere. Sponsorizările private este limitată la bănci și companii de tutun.

1.6. Costuri critice și blocaje financiare

Fiscalitatea este identificată drept cel mai mare blocaj al sectorului. Dintr-un bilet de concert live de 50–60 de lei, taxele cumulate (5% UCMR-ADA - Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România Asociația pentru Drepturi de Autor, 5% timbru UCMR - Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România, 1% Crucea Roșie, 2% DITL - Direcția de Impozite și Taxe, 21% TVA) lasă promotorului sau clubului sub 40 de lei. Diferența trebuie recuperată prin prețul băuturilor, ceea ce mediază relația publicului cu actul cultural prin consumul la bar, nu prin numărul de spectatori dispuși să plătească biletul în sine. La aceasta se adaugă concurența neloială a statului, care continuă să organizeze evenimente cu intrare liberă, în competiție directă cu promoterii independenți. Creșterea TVA-ului la bilet de la 9% la 21% este menționată ca o lovitură recentă majoră pentru sector.

1.7. Relația sector public – sector independent

Primăriile — atât cea a Capitalei, cât și cele de sector — funcționează ele însele ca **organizatori de evenimente muzicale, nu ca susținători ai operatorilor culturali existenți**. Motivația descrisă este mulțumirea publicului larg, nu susținerea unui act cultural propriu-zis; instituțiile publice nu au, în evaluarea specialistului, nici instrumentele, nici capacitatea de a cunoaște publicul de nișă al fiecărui segment muzical. Buna practică propusă este alocarea unor bugete dedicate exclusiv muzicii, la care operatorii culturali din domeniu să poată aplica prin apeluri de proiecte, în locul organizării directe de evenimente de către primărie.

1.8. Evenimente & spații reprezentative

Inventarul de mai jos reunește evenimentele și spațiile menționate în interviu.

Eveniment	Profil	Perioadă	Semnificație
Festivalul Enescu	Muzică clasică; public internațional	septembrie (bienal)	Punct central de vizibilitate internațională a orașului, dar circumscris muzicii clasice — nu contribuie direct la

Eveniment	Profil	Perioadă	Semnificație
			scena de muzică contemporană discutată în interviu
UNTOLD	Public larg, festival mainstream	discontinuu, ultimii ani	Cel mai mare festival găzduit de oraș, dar nu produs de actori bucureșteni; logistica majoră este adesea externă (echipe din UK, Olanda, Ungaria)
Neversea „Kapital”	Public larg	ediție unică, nereușită	Încercare de a exporta un format de festival din Cluj către București; nu s-a impus ca eveniment „al orașului”
Clubul Control	Muzică live și electronică; comunitate alternativă	permanent	Unul dintre puținele spații de talie medie active constant în zona alternativă a domeniului
Guesthouse	Muzică electronică	permanent	Spațiu de club dedicat electronicii, similar ca profil cu Control
Quantic	Muzică live	permanent	Cel mai mare dintre spațiile de muzică live menționate, dar tot sub pragul de 1.000 de locuri
Halele Laminor	Public larg, evenimente de masă	ocazional	Singurul spațiu bucureștean de peste 1.000 de persoane (~5.000); administrat de Primăria Sectorului 3 fără operator constant, închiriat ad-hoc oricui plătește
Clubul Forge	Muzică alternativă	deschis recent (post-2025)	Singurul spațiu nou apărut în ultimii ani, la intersecția Obor–Pantelimon; exemplu izolat, nu tendință
Expirat & Platforma Wolff	Muzică alternativă, electronică	permanent	Expirat este unul dintre cluburile cu vechime din București, iar Platforma Wolff

Eveniment	Profil	Perioadă	Semnificație
			este o extensie deschisă în 2018, dedicată muzică electronică
Nether	Muzică electronică	permanent	Deschis în ultimii ani, pe Calea Victoriei

1.9. Formate lipsă

Lipsește atât evenimentele medii (800–2.000 de persoane), cât și spațiile mici, de 100–150 de persoane, capabile să genereze micro-comunități. Fără aceste spații mici, o comunitate emergentă nu are unde să crească gradual — este nevoită să sară direct la un spațiu de 300 de persoane, unde coeziunea se diluează și supraviețuirea devine dependentă de factori externi (finanțare, relații personale).

2. Mobilitate, relevanță și poziționare internațională

Bucureștiul este competitiv, în evaluarea specialistului, **doar la nivel de hospitality** — modul în care sunt primiți artiștii invitați (cazare, atenție, relații personale) compensează un decalaj recunoscut la nivel de producție locală. România în sine rămâne net în urmă la **logistica evenimentelor mari**: festivaluri mari precum *UNTOLD* sau *Electric Castle* apelează constant la echipe tehnice din Marea Britanie, Olanda și Ungaria, nu la resurse produse integral local.

La nivel de reprezentare internațională a artiștilor, specialistul estimează scena bucureșteană la **aproximativ 5% din nivelul unor țări precum Marea Britanie, Franța sau Germania** — cu observația că alte țări din regiune (Ungaria, Bulgaria) rămân în continuare în urma Bucureștiului la acest capitol. Cauza structurală invocată constant este absența unui cadru legislativ care să susțină artiștii, nu lipsa de talent.

Conexiunile internaționale existente sunt punctuale, nu sistemice: Festivalul Enescu rămâne principalul canal pentru muzica clasică, iar rezidențele și schimburile de experiență sunt susținute la scară mică de operatori culturali independenți și de cluburi precum Control sau Guesthouse.

Contribuția domeniului la brandul internațional al orașului este evaluată drept semnificativă, „chiar atât de subdezvoltat cum este” — mai ales în contextul creșterii recente a numărului de turiști, printre care specialistul identifică un segment tânăr atras explicit de spații alternative. Ceea ce lipsește este un **pilon de marketing**

definitoriu, pe modelul orașului german [Wuppertal](#), care atrage vizitatori din toată Europa printr-o investiție de referință într-un club cu un sistem de sonorizare unic — un exemplu de oraș necunoscut marelui public, dar care funcționează ca destinație datorită unui singur activ cultural bine dezvoltat.

3. Lipsuri și direcții strategice

3.1. Lipsa principală: cadrul legislativ și fiscal

Întrebat unde ar trebui pornit, specialistul a răspuns fără ezitare: **cadrul legislativ**. Propunerile concrete formulate în interviu sunt:

- **Scutiri sau taxe reduse pentru sectorul muzical**, pe modelul aplicat anterior IT-ului și construcțiilor, cu efect documentat de creștere a investițiilor și a fee-urilor pentru artiști.
- **Distincție legală între domeniul horeca și domeniul muzical** — în prezent cluburile, barurile și restaurantele intră sub aceeași incidență legislativă, deși au nevoi complet diferite.
- **Taxare progresivă pentru micile afaceri**, pe modelul german, în care impozitarea începe abia după depășirea unui prag de venit — pentru a permite unei afaceri muzicale nou-înființate o perioadă reală de dezvoltare.
- **Reducerea taxării drepturilor de autor la 10%**, cu scutire pentru contracte sub un anumit plafon anual și acces la asigurări sociale pentru artiști — o măsură menită să atragă și investitori privați, prin creșterea marjei de profitabilitate a sectorului.

3.2. Infrastructura și spațiile

Al doilea minus major este lipsa unei structuri de spații pe toate palierele — de la 100 de persoane la peste 1.000, cu un segment mediu (1.000–2.000) complet absent din geografia orașului. Soluția propusă nu este construcția de la zero, ci **reconversia spațiilor industriale dezafectate**, urmând modele deja funcționale în alte orașe europene — *Maison Folie* în Franța, sau politica berlineză de scoatere la concurs a spațiilor industriale abandonate către operatori culturali privați și investitori.

3.3. Testul de arbitraj bugetar

La o creștere de 20% a bugetului cultural al orașului, specialistul ar direcționa prioritar fondurile către dezvoltarea de spații.

Întrebat ce ar proteja la o reducere de 20%, specialistul nu a putut oferi un răspuns — a declarat explicit că **nu cunoaște exact ariile în care investește în prezent primăria în domeniul muzicii**. Răspunsul funcționează el însuși ca un indiciu relevant: opacitatea alocărilor bugetare municipale către sector este suficient de mare încât un specialist cu douăzeci de ani de activitate în industrie nu poate reconstitui traseul banilor publici.

3.4. Guvernanță și relația autoritate publică – sector

Rolul propus pentru autoritatea publică este cel de **manager al cadrului, nu de organizator concurent**: crearea unor întâlniri frecvente între operatori și instituții, identificarea nevoilor de la nivel local și implementarea schimbărilor rezultate, în loc de organizarea proprie de evenimente care intră în concurență neloială cu sectorul independent. O propunere concretă este oferirea spațiilor industriale dezafectate aflate în proprietatea primăriei către investitori, condiționat de dezvoltarea unor spații pentru evenimente și artiști — de la săli de repetiție la studiouri —, cu scutiri de taxe locale și concesiuni pe perioade lungi (50–70 de ani), urmând modele deja aplicate în Franța (*Maison Folie*), Olanda (figura instituțională a „primarului de noapte”) și Berlin.

Specialistul formulează o rezervă critică explicită față de recente direcții ale Primăriei Generale privind restricționarea zgomotului urban: intervențiile sunt descrise ca fiind făcute **fără un cadru tehnic care să le susțină** — foarte puține instituții dispun de un decibelometru capabil să măsoare real poluarea fonică propagată de un spațiu, iar orașul nu are un nomenclator care să definească precis normele aplicabile muzicii. Riscul semnalat este repetarea reflexului post-Colectiv — închiderea generalizată a spațiilor — în locul găsirii unui echilibru.

4. Perspectiva 2036

4.1. Scenariul central: continuitate fără schimbare de cadru

Proiecția specialistului este explicit condiționată: fără o implicare structurală diferită a statului și a primăriei, **„probabil că și peste zece ani vom fi la același nivel”**. Singurul exemplu de spațiu nou apărut în ultimii ani post-Colectiv este Clubul Forge — o excepție izolată, nu o tendință. Argumentul central este că muzica este un domeniu prea strâns legat de contextul mai larg al orașului (legislație ISU - Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, presiune fiscală, guvernanță) pentru a putea fi tratat izolat de restul acestor factori.

4.2. Inteligența artificială

La nivelul actual, AI-ul este deja folosit de artiști și de manageri culturali pentru interpretarea datelor — de la vânzări la dezvoltarea de conținut, site-uri și platforme de promovare.. Pe termen lung, relația este descrisă ca fiind **simultan instrument de lucru, amenințare și subiect de creație**, cu evoluția dependentă de un cadru legislativ european încă în formare — inclusiv discuțiile europene privind limitarea modului în care platformele AI preiau conținut din surse online fără compensație, cu risc structural pentru site-urile generatoare de conținut.

Cu privire la rolul orașului, specialistul este tranșant: instituțiile locale au zone care necesită atenție imediată mult mai presante decât reglementarea AI, un domeniu care nu intră, în evaluarea sa, nici în aria de expertiză, nici în cea de funcționare a administrației municipale.

4.3. Teme transversale prioritare

Din lista de teme transversale propuse în interviu, specialistul a selectat drept prioritare: **sustenabilitatea organizațională și economică; descentralizarea geografică și echitatea teritorială** (direct legată de discuția despre spații); **sprijinul pentru artiștii independenți și condițiile de muncă; și relația cu mediul academic.**

Pentru sprijinul artiștilor independenți, specialistul citează exemple recente din [Irlanda](#) și [Spania](#), unde artiștii independenți certificați pot primi o sumă lunară din partea statului, menită să elimine presiunea unui al doilea sau al treilea job și să le permită concentrarea pe dezvoltarea competențelor artistice.

4.4. Educație culturală și formarea de specialiști

Relația cu mediul academic este considerată esențială pentru formarea de profesioniști. Propunerea concretă vizează dezvoltarea de **cursuri de masterat pentru cercetare** în facultăți de sociologie și științe sociale, precum și integrarea unor practici de comunicare specifică muzicii în secțiile de comunicare din facultățile de litere și jurnalism. Absolvenții rezultați ar putea colecta date, contribui la fundamentarea cadrului legislativ și media relația dintre sectorul cultural privat și instituțiile statului.

Lacuna cea mai severă identificată este **absența totală a formării profesionale tehnice** — nu există facultăți, masterate sau școli profesionale pentru tehnicieni, luminiști, ingineri de sunet sau proiect manageri de muzică; profesionalizarea are loc informal, prin experiență directă în domeniu sau prin cursuri de specializare urmate în afara țării. Specialistul menționează și dispariția școlilor de cartier de muzică — existente și în

perioada comunistă, unde copiii puteau învăța gratuit să cânte la un instrument — ca pe o pierdere de infrastructură educațională neînlocuită.

4.5. Indicatori de urmărit

Peste cinci ani, indicatorii pe care specialistul i-ar urmări pentru a evalua progresul domeniului sunt: cadrul legislativ (inclusiv scutirile fiscale pentru artiștii independenți), investiția efectivă în dezvoltarea de spații alternative și capacitatea sectorului de a atrage investitori privați în proiecte independente de muzică.

5. Concluzii

Diagnosticul central al consultării este că declinul domeniului muzicii contemporane bucureștene are cauze structurale: **reducerea spațiilor disponibile post-Colectiv, presiunea fiscală asupra biletelor și a drepturilor de autor, și absența unui cadru legislativ dedicat sectorului** explică singure marea parte a stagnării semnalate, fără a fi nevoie de un argument privind lipsa talentului sau a cererii de public.

Cadrul legislativ și fiscal este identificat repetat, în mod convergent, ca pârghia unică de intervenție cu cel mai mare efect: este primul răspuns la întrebarea despre lipsa principală, singurul răspuns la testul problemei structurale unice și corespunde direct capitolelor de guvernare din Strategia 2016–2026 evaluate ca degradate. O strategie care ar prioritiza exclusiv finanțarea directă, fără a atinge fiscalitatea și cadrul legal, ar lăsa neatinsă cauza pe care specialistul o consideră determinantă.

Lipsa infrastructurii, nu lipsa de creativitate sau capacitate, rămâne principalul factor limitativ: **absența unui palier intermediar de spații (100–150 de persoane pentru comunități emergente, 800–2.000 de persoane pentru evenimente medii)** blochează atât dezvoltarea organică a publicului, cât și posibilitatea unor evenimente-reper capabile să contribuie la brandul internațional al orașului.

Opacitatea bugetară constituie o constatare secundară, dar semnificativă: incapacitatea unui specialist cu douăzeci de ani de experiență în industrie de a identifica **unde investește primăria în domeniul muzicii** indică un deficit de transparență și de dialog instituțional, nu doar un deficit de fonduri.